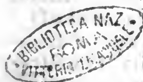
Feria v. die 24. Septemb. 1665.

In Congregatione generali Sanctæ Romanæ, & vniuersalis Inquisitionis habita in Palatio Apostol. Montis Quirinalis coram Sanctiss. D. N. ALEXANDRO Diuina Prouidentia Papa VII., ac Eminentiss. & Reuerendiss. DD. S.R.E. Cardinalibus in tota Republica Christiana aduersus hæreticam prauitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter Deputatis.

Romæ, & Florentiæ apud Vincentium Vangelisti Archiepiscopalem Typographum. 1679.

SAnctiſs. D. N. audiuit non ſine magno animi ſui mœrore, complures opiniones Chriſtianę diſciplinæ relaxatiuas, & Animarum perniciem inferentes, partim antiquatas iterùm ſuſcitari, partim nouiter prodire; Et ſummam illam luxuriantium ingeniorum licentiam in dies magis excreſcere, per quam in rebus ad conſcientiam pertinentibus modus opinandi irrepſit alienus omninò ab Euangelica ſimplicitate, Sanctorumq; Patrum doctrina, & quem ſi pro recta regula fideles in praxi ſequerentur, ingens eruptura eſſet Chriſtianæ vitæ corruptela: Quarè, ne vllo vnquam tempore via ſalutis, quam ſuprema veritas Deus, cuius verba in æternum permanent; arctam eſſe definiuit, in animarum perniciem dilatari, ſeù veriùs peruerti contingeret, idem Sanctiſs. D. N. vt oues ſibi creditas ab eiuſmodi ſpatioſa, lataque per quam itur ad perditionem, via pro paſtorali ſollicitudine in rectam ſemitam euocaret, earundem opinionum examen pluribus in ſacra Theologia Magiſtris, & deinde Eminentiſs. & Reuerendiſs. DD. Cardinal. contra hæreticam prauitatem General. Inquiſit. ſeriò commiſit: Qui tantum negotium ſtrenuè aggreſſi, eiq; ſedulò incumbentes, & maturè diſcuſſis vſque ad hanc diem infraſcriptis Propoſitionibus, ſuper vnaquaque ipſarum ſua ſuffragia Sanctitati ſuæ ſingillatim expoſuerunt.

1 Homo nullo vnquam vitæ ſuæ tempore tenetur elicere actum fidei, ſpei, & charitatis ex vi præceptorum diuinorum ad eas virtutes pertinentium.

2 Vir equeſtris ad duellum prouocatus poteſt illud acceptare, ne timiditatis notam apud illos incurrat.

3 Sententia asserens, Bullam Cœnæ solùm prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, anno 1629. 18. Iulij in Consistorio Sacr. Congregat. Eminentiss. Card. visa, & tolerata est.

4 Prælati Regulares possunt in foro conscientiæ absoluere quoscumq; seculares ab hæresi occulta, & ab excommunicatione propter eam incursa.

5 Quamuis euidenter tibi constet Petrum esse hæreticum, non teneris denunciare, si probare non possis.

6 Confessarius, qui in Sacramentali confessione tribuit Pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad Venerem incitat, non censetur sollicitasse in Confessione; ac proinde non est denunciandus.

7 Modus euadendi obligationem denunciandę sollicitationis est: Si sollicitatus confiteatur cum sollicitante, hic potest ipsum absoluere absque onere denunciandi.

8 Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem Missa licitè accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idq; post Decretum Vrbani VIII.

9 Post Decretum Vrbani potest Sacerdos, cui Missę celebrandæ traduntur, per alium satisfacere collato illi minore stipendio, alia parte stipendij sibi retenta.

10 Non est contra iustitiam pro pluribus sacrificijs stipendium accipere, & sacrificium vnum offerre; Neq; etiam est contra fidelitatem, etiamsi promittam

promißione etiam iuramento firmata, danti stipendium, quod pro nullo alio offeram.

11 Peccata in Confessione omissa, seù oblita ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam, non tenemur in sequenti Confessione exprimere.

12 Mendicantes possunt absoluere à casibus Episcopis reseruatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate:

13 Satisfacit præcepto annuæ Confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato, sed ab eo iniustè reprobato.

14 Qui facit Confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Ecclesiæ.

15 Pęnitens propria auctoritate substituere sibi aliū potest, qui loco ipsius pęnitentiam adimpleat.

16 Qui beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.

17 Est licitum Religioso, vel Clerico calumniatorem grauia crimina de se, vel de sua Religione spargere minantem, occidere, quando alius modus defendendi non suppetit, vti suppetere non videtur, si calumniator sit paratus, vel ipsi Religioso, vel eius Religioni publicè, & coram grauissimis Viris prædicta impingere nisi occidatur.

18 Licet interficere falsum Accusatorem, falsos Testes, ac etiam Iudicem, à quo iniqua certò imminet sententia, si alia via nō potest innocēs damnū euitare.

19 Non peccat Maritus occidens propria auctoritate Vxorem in adulterio deprehensam.

20 Restitutio à Pio V. imposita Beneficiatis non recitantibus, non debetur in conscientia ante sententiam declaratoriam Iudicis, eò quod sit pœna.

21 Haben. Cappellaniam collatiuam, aut quoduis aliud Beneficium Ecclesiasticum si studio litterarũ vacet, satisfacit suę obligationi, si Officiũ per aliũ recitet.

22 Non est contra iustitiam Beneficia Ecclesiastica non conferre gratis, quia collator conferens illa beneficia Ecclesiastica pecunia interueniente non exigit illam prò collatione Beneficij, sed veluti pro emolumento temporali, quod tibi conferre non tenebatur.

23 Frangens ieiunium Ecclesiæ, ad quod tenetur, non peccat mortaliter, nisi ex contemptu, vel inobedientia hoc faciat, puta, quia non vult se subijcere præcepto.

24 Mollities, sodomia, & bestialitas sunt peccata eiusdem speciei infirmæ, ideoque sufficit dicere in confessione, se procurasse pollutionem.

25 Qui habuit copulam cum soluta, satisfacit confessionis præcepto, dicens; commisi cum soluta graue peccatum contra castitatem, non explicando copulã.

26 Quando litigantes habent pro se opiniones equè probabiles potest Iudex pecuniam accipere pro ferenda sententia in fauorem vnius præ alio.

27 Si liber sit alicuius iunioris, & moderni, debet opinio censeri probabilis, dum non constet, relectam esse à Sede Apostolica tanquam improbabilem.

28 Populus non peccat, etiamsi absque vlla causa, non recipiat legem à Principe promulgatam.

Quibus peractis, dum similium Propositionum exa-

mini cura, & studium impenditur, interea idem Sanctiss. re mature considerata statuit, & decreuit, prædictas Propositiones, & vnamquamq; ipsarum, vt minimum, tanquam scandalosas, esse damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, ac prohibet: Ita vt quicumq; illas, aut coniunctim, aut diuisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputatiuè, publice, aut priuatim tractauerit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, a qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Roman. Pont. absolui.

Insuper districte in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Diuini Iudicij prohibet omnibus Christi fidelibus cuiuscumq; conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum, ad praxim deducant.

Io: Lupus S. Rom. & Vniuers. Inquis. Notar. &c.

Loco ✠ Sigilli.

Anno à Natiuitate D. N. Iesu Christi millesimo sexcentesimo septuagesimo sexto, indictione quarta, die verò 23. mensis Martij Pontificatus autem Sanctiss. in Christo Patris D. N. D. ALEXADRI Diuina Prouidentia Papæ VII. anno undecimo, supradictum decretum affixum, & publicatum fuit ad valuas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in acie Campi Floræ, ac in alijs locis solitis, & consuetis Vrbis per me Carolum Melanum eiusdem Sanctiss. D. N. Papæ, & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

Feria v. die 18. Martij 1666.

In Congregatione generali Sanctæ Romanæ, & vniuersalis Inquisitionis habita in Palatio Apostol. Montis Quirinalis coram Sanctiss. D. N. ALEXANDRO Diuina Prouidentia Papa VII., ac Eminentiss. & Reuerendiss. DD. S.R.E. Cardinalibus in tota Republica Christiana aduersus hæreticam prauitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter Deputatis.

Romæ, & Florentiæ apud Vincentium Vangelisti Archiepiscopalem Typographum. 1679.

SAnctissimus D. N. post latum Decretum die 24. Septembris proximè elapsi, quo viginti octo Propositiones damnatæ fuerunt, examinatis sedulò, & accuratè vsque ad hanc diem infrascriptis alijs quadragesimum quintum numerum implentibus, per plures in Sacra Theologia Magistros, ac per Eminentiss. & Reuerendiss. DD. Cardinales aduersus hæreticam prauitatem Generales Inquisitores, eorum suffragia singillatim super vnaquaque ipsarum audiuit.

Propositio 29. In die ieiunij, qui sæpius modicum quid comedit, etsi notabilem quantitatem in fine comederit, non frangit ieiunium.

30 Omnes officiales, qui in Republica corporaliter laborant, sunt excusati ab obligatione ieiunij, nec debent se certificare an labor sit compatibilis cum ieiunio.

31 Excusantur absolutè à præcepto ieiunij omnes illi, qui iter agunt equitando, vtcumque iter agant, etiamsi iter necessarium non sit, & etiamsi iter vnius diei conficiant.

32 Non est euidens, quod consuctudo nou comedendi oua, & lacticinia in Quadragesima obliget.

33 Restitutio fructum ob omissionem horarum suppleri potest per quascumq; elemosynas, quas antea Beneficiarius de fructibus sui Beneficij fecerit.

34 In die Palmarum recitans officium Paschale, satisfacit præcepto.

35 Vnico officio potest quis satisfacere duplici præcepto pro die presenti, & crastino.

36 Regulares possunt in foro conscientię vti priui-

le-

legijs suis, quæ sunt expressè reuocata per Concilium Tridentinum.

37 Indulgentiæ concessæ Regularibus, & reuocatę à Paulo Quinto, hodie sunt reualidatæ.

38 Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali confitendi quamprimum, est consilium, non præceptum.

39 Illa particula *quamprimùm* intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.

40 Est probabilis opinio, quæ dicit, esse tantum veniale osculum habitum ob delectationem carnalem, & sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensus vlterioris, & pollutionis.

41 Non est obligandus concubinarius ad eijciendam concubinam, si hæc nimis vtilis esset ad oblectamenta concubinarij, vulgo, *regalò*, dum deficiente illo, nimis egrè ageret vitam, & aliæ epulæ tœdio magno concubinarium afficerent, & alia famula nimis difficile inueniretur.

42 Licitum est mutuanti aliquid vltra sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem vsque ad certum tempus.

43 Annuum legatum pro anima relictum, non durat plus quam per decem annos.

44 Quoad forum conscientiæ, Reo correcto, eiusque contumacia cessante, cessant censuræ.

45 Libri prohibiti donec expurgentur, possunt retineri vsque dum adhibita diligentia corrigantur.

Quibus maturè pensatis, idem Sanctissimus statuit, ac decreuit, prædictas Propositiones, & vnamquamque

que ipsarum, vt minimum, tanquam scandalosas esse damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, ac prohibet. Itaut quicumque illas, aut coniunctim, aut diuisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputatiuè, publicè, aut priuatim tractauerit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pont. absolui.

Insuper districtè in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Diuini Iudicij prohibet omnibus Christi fidelibus cuiuscumq; conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum, ad praxim deducant.

Io. Lupus S. Rom. & Vniuers. Inquis. Notar. &c.

Loco ✠ Sigilli.

Anno à Natiuitate D. N. Iesu Christi millesimo sexcentesimo sexagesimo sexto, indictione quarta, die verò 23. mensis Martij Pontificatus autem Sanctiss. in Christo Patris D. N. D. ALEXANDRI Diuina Prouidentia Papę VII. Anno vndecimo supradictum decretum affixum, & publicatum fuit ad valuas Basilicę Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in acie Campi Floræ, ac in alijs locis solitis, & consuetis Vrbis per me Carolum Melanum eiusdem Sanctiss. D. N. Papæ, & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

Feria v. die 2. Martij 1679.

In Congregatione generali Sanctæ Romanæ, & vniuersalis Inquisitionis habita in Palatio Apostol. Montis Quirinalis coram Sanctiss. D. N. INNOCENTIO Diuina Prouidentia Papa XI., ac Eminentiss. & Reuerendiss. DD. S.R.E. Cardinalibus in tota Republica Christiana aduersus hæreticam prauitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter Deputatis.

Romæ, & Florentiæ, apud Vincentium Vangelisti, Archiepiscopalem Typographum. 1679.

SAnctissimus D. N. Innocentius Papa XI. prædictus ouium sibi à Deo creditarum saluti sedulò incumbens, & salubre opus in segregandis noxijs doctrinarum pascuis ab innoxijs a fel. record. Alexandro VII. Prædecessore suo inchoatum prosequi volēs, plurimas propositiones partim ex diuersis, vel libris, vel thesibus, seù scriptis excerptas, & partim nouiter adinnentas Theologorum plurium examini, & deindè Eminentiss. & Reuerendiss. DD Cardinalibus contrà hæreticam prauitatem Generalib. Inquisit. subiecit. Quibus propositionibus sedulò, & accurate sępius discussis eorumdem Eminentiss. Cardinalium, & Theologorum votis per Sanctit. Suam auditis. Idem Sanctiss. D.N. re postea maturè considerata, statuit, & decreuit pro nunc sequentes propositiones, & vnamquamque ipsarū, sicut iacent, vt minimum tamquam scandalosas, & in praxi perniciosas, esse damnandas, & prohibendas, sicuti eas damnat, & prohibet. Non intendens tamen S. S. per hoc Decretum alias propositiones in ipso nō expressas, & Sanctitati Suę quomodolibet, & ex quacumque parte exhibitas, vel exhibendas vllatenùs approbare.

1 Non est illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiore, nisi id veter lex, conuentio, aut periculum grauis damni incurrendi. Hinc sententia probabili tantum vtendum non est in collatione Baptismi, Ordinis Sacerdotalis, aut Episcopalis.

2 Probabiliter existimo, Iudicem posse iudicare iuxtà opinionem, etiam minus probabilem.

3 Generatim dum probabilitate, siuè intrinseca, siuè

siuè extrinseca quantumuis tenui, modò à probabilitatis finibus non exeatur, confisa aliquid agimus, semper prudenter agimus.

4 Ab infidelitate excusabitur Infidelis non credens ductus opinione minùs probabili.

5 An peccet mortaliter, qui actum dilectionis Dei semèl tantùm in vita eliceret, cõdemnare non audemus

6 Probabile est, nè singulis quidem rigorosè quinquennijs per se obligare pręceptũ charitatis erga Deũ.

7 Tunc solùm obligat, quando tenemur iustificari, & non habemus aliam viam, qua iustificari possumus.

8 Comedere, & bibere vsq; ad satietatem ad solam voluptatẽ nõ est peccatum, modo non obsit valetudini, quia licitè potest appetitus naturalis suis actibus frui.

9 Opus coniugij ob solam voluptatem exercitum, omni penitus caret culpa, ac defectu veniali.

10 Non tenemur proximum diligere actu interno, & formali.

11 Præcepto proximum diligendi satisfacere possumus per solos actus externos.

12 Vix in Secularibus inuenies, etiam in Regibus superfluum statui. Et ita vix aliquis tenetur ad eleemosynam, quando tenetur tantùm ex superfluo statui.

13 Si cum debita moderatione facias, potes absque peccato mortali de vitâ alicuius tristari, & de illius morte naturali gaudere, illam inefficaci affectu petere, & desiderare; non quidem ex displicentia personæ, sed ob aliquod temporale emolumentum.

14 Licitum est absoluto desiderio cupere mortem Patris, non quidem, vt malum Patris, sed vt bonũ cupi-

entis, quia nimirum ei obuentura est pinguis hereditas.

15 Licitum est, filio gaudere de patricidio Parentis à se in ebriente perpetrato propter ingentes diuitias inde ex hæreditate consecutas.

16 Fides non censetur cadere sub præceptum speciale, & secundum se.

17 Satis est, actum fidei semel in vita elicere.

18 Si à potestate publica quis interrogetur, fidem ingenuè confiteri, vt Deo, & fidei gloriosum consulo, tacere, vt peccaminosum per se non damno.

19 Voluntas non potest efficere, vt assensus fidei in seipso sit magis firmus, quàm mereatur pondus rationum ad assensum impellentium.

20 Hinc potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat supernaturalem.

21 Assensus fidei supernaturalis, & vtilis ad salutem stat cum notitia solùm probabili reuelationis, immò cũ formidine, qua quis formidet, ne non sit locutus Deus.

22 Non nisi fides vnius Dei necessaria videtur necessitate medij, non autem explicita Remuneratoris.

23 Fides latè dicta ex Testimonio Creaturarum, similiuè motiuo ad iustificationem sufficit.

24 Vocare Deum in Testem mendacij leuis non est tanta irreuerentia, propter quam velit, aut possit damnare hominem.

25 Cum causa licitum est iurare sine animo iurandi, siuè res est leuis, siuè grauis.

26 Si quis, vel solus, vel coràm alijs, siuè interrogatus, siuè propria spontè, siue recreationis causa, siuè quocumque alio fine iuret, se non fecisse aliquid, quod

re

re vera fecit, intelligendo intra se aliquid aliud, quod non fecit, vel aliam viam ab ea, in qua fecit, vel quod vis aliud additum verum, revera non mentitur, nec est periurus.

27 Causa iusta vtendi his amphibologijs est, quoties id necessarium, aut vtile est ad salutem corporis, honorem, res familiares tuendas, vel ad quemlibet alium virtutis actum, ita vt veritatis occultatio censeatur tunc expediens, & studiosa.

28 Qui mediante commendatione, vel munere ad Magistratum, vel Officium publicum promotus est, poterit cum restrictione mentali præstare iuramentum, quod de mandato Regis à similibus solet exigi, non habito respectu ad intentionem exigentis, quia non tenetur fateri crimen occultum.

29 Vrgens metus grauis est causa iusta Sacramentorum administrationem simulandi.

30 Fas est viro honorato occidere inuasorem, qui nititur calumniam inferre, si aliter hæc ignominia vitari nequit; idem quoque dicendum, si quis impingat alapam, vel fuste percutiat, & post impactam alapam, vel ictum fustis fugiat.

31 Regulariter occidere possum furem pro conseruatione vnius aurei.

32 Non solum licitum est defendere defensione occisiua, quę actu possidemus, sed etiam ad quæ ius inchoatum habemus, & quę nos possessuros speramus.

33 Licitum est tam hœredi, quam legatario contra iniustè impedientem, ne vel hæreditas adeatur, vel legata soluantur, se taliter defendere, sicut, & ius ha-

ben-

benti in Cathedram, vel præbendam contra eorum possessionem iniustè impedientem.

34 Licet procurare abortum ante animationem fœtus, ne Puella deprehensa grauida occidatur, aut infametur.

35 Videtur probabile omnem fœtum, quandiù in vtero est, carere anima rationali, & tunc primũ incipere eandem habere, cum paritur, ac consequenter dicendum erit in nullo abortu homicidium committi.

36 Permissum est furari, non solum in extrema necessitate, sed etiam in graui.

37 Famuli, & famulæ domesticæ possunt occultè heris suis surripere ad compensandam operam suam, quam maiorem iudicant salario, quod recipiunt.

38 Non tenetur quis sub pœna peccati mortalis restituere quod ablatum est per pauca furta, quantumcumque sit magna summa totalis.

39 Qui alium mouet, aut inducit ad inferendum graue damnum tertio non tenetur ad restitutionem istius damni illati.

40 Contractus Mohatra licitus est, etiam respectu eiusdem Personæ, & cum contractu retrouenditionis præuie inito, cum intentione lucri.

41 Cum numerata pecunia pretiosior sit numeranda, & nullus sit, qui non maioris faciat pecuniam præsentem, quàm futuram, potest creditor aliquid vltra sortem à mutuatario exigere, & eo titulo ab vsura excusari.

42 Vsura non est dum vltra sortem aliquid exigitur tamquam ex beneuolentia, & gratitudine debitum,

sed

sed solum si exigatur tanquam ex iustitia debitum.

43 Quidni non nisi veniale sit detrahentis auctoritatem magnam sibi noxiam falso crimine elidere?

44 Probabile est non peccare mortaliter, qui imponit falsum crimen alicui, vt suam iustitiam, & honorem defendat. Etsi hoc non sit probabile, vix vlla erit opinio probabilis in Theologia.

45 Dare temporale pro spirituali non est simonia, quando temporale non datur tamquam pretium, sed dumtaxat tanquam motiuum conferendi, vel efficiendi spirituale, vel etiam quando temporale sit solum gratuita compensatio pro spirituali, aut è contra.

46 Et id quoque locum habet, etiamsi temporale sit principale motiuum dandi spirituale, immò etiam si sit finis ipsius rei spiritualis, sic vt illud pluris æstimetur, quam res spiritualis.

47 Cum dixit Concilium Tridentinum eos alienis peccatis communicantes mortaliter peccare, qui nisi quos digniores, & Ecclesiæ magis vtiles, ipsi iudicauerint ad Ecclesias promouent, Concilium, vel primò videtur per hoc digniores non aliud significare velle nisi dignitatem eligendorum sumpto comparatiuo pro positiuo, vel secundò locutione minùs propria ponit digniores, vt excludat indignos, non verò dignos, vel tandem loquitur tertiò quando fit concursus.

48 Tam clarum videtur, fornicationem secundum se nullam inuoluere malitiam, & solum esse malam quia interdicta, vt contrarium omninò rationi dissonum videatur.

49 Mollities iure naturæ prohibita non est. Vnde si De-

si Deus eam non interdixisset, sæpè esset bona, & aliquando obligatoria sub mortali.

50 Copula cum coniugata, consentiente marito, non est adulterium, adeoque sufficit in confessione dicere, se esse fornicatum.

51 Famulus, qui submissis humeris scienter adiuuat herum suum ascendere per fenestras ad stuprandum virginem, & multoties eidem subseruit deferendo scalam, aperiendo ianuam, aut quid simile cooperando, non peccat mortaliter si id faciat metu notabilis detrimenti, puta ne à Domino malè tractetur, ne toruis oculis aspiciatur, ne domo expellatur.

52 Præceptum seruandi festa non obligat sub mortali, seposito scandalo, si absit contemptus.

53 Satisfacit præcepto Ecclesiæ de audiendo Sacro, qui duas eius partes immò quatuor simul à diuersis Celebrantibus audit.

54 Qui non potest recitare Matutinum. & Laudes, potest autem reliquas horas, ad nihil tenetur, quia maior pars trahit ad se minorem.

55 Præcepto Communionis annuæ satisfit per sacrilegam Domini manducationem.

56 Frequens Confessio, & Communio, etiam in his, qui gentiliter viuunt, est nota prædestinationis.

57 Probabile est, sufficere attritionem naturalem, modò, honestam.

58 Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati alicuius consuetudinem.

59 Licet sacramentaliter absoluere dimidiatè tantùm confessos ratione magni concursus Pænitentium,

qualis v.g. poteſt contingere in die magnæ alicuius feſtiuitatis, aut indulgentiæ.

60 Pęnitenti habenti conſuetudinem peccandi contra legem Dei, Naturæ, aut Eccleſiæ, etſi emendationis ſpes nulla appareat, nec eſt neganda, nec differenda abſolutio; dummodo ore proferat, ſe dolere, & proponere emendationem.

61 Poteſt aliquando abſolui, qui in proxima occaſione peccandi verſatur, quam poteſt, & non vult omittere, quinimmo directè, & ex propoſito quærit, aut ei ſe integrit.

62 Proxima occaſio peccandi non eſt fugienda, quandò cauſa aliqua vtilis, aut honeſta non fugiendi occurrit.

63 Licitum eſt quærere directè occaſionem proximam peccandi pro bono ſpirituali, vel temporali noſtro, vel proximi.

64 Abſolutionis capax eſt homo quantũuis laboret ignorantia Myſteriorum Fidei, & etiamſi per negligentiam, etiam culpabilem neſciat Myſterium Sanctiſs. Trinitatis, & incarnationis Domini Noſtri Ieſu Chriſti

65 Sufficit illa Myſteria ſemel credidiſſe.

Quicumque autem cuiuſuis conditionis, ſtatus, & dignitatis illas, vel illarum aliquam coniunctim, vel diuiſim defenderit, vel ediderit, vel de eis diſputatiuè, publicè, aut priuatim tractauerit, vel prædicauerit, niſi forsàn impugnando, ipſo facto incidat in excommunicationem latæ ſententiæ, à qua non poſſit (pręterquam in articulo mortis) ab alio quacumq; etiam dignitate fulgente niſi pro tempore exiſtente Romano Pontifice abſolui. In-

Insuper districtè in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Diuini Iudicij prohibet omnibus Christifidelibus cuiuscumq; conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum, ad praxim deducant.

Tandèm, vt ab iniuriosis contentionibus Doctores, seù Scolastici, aut alij quicumque imposterum se abstineant, & vt paci, & charitati consulatur idem Sanctissimus in virtute sanctæ Obedientiæ eis præcipit, vt tàm in libris imprimendis, ac manuscriptis, quam in Thesibus, Disputationibus, ac Prędicationibus caueant ab omni censura, & nota, necnon à quibuscumque conuicijs contra eas propositiones, quæ adhùc inter Catholicos hincindè controuertuntur, donèc à S. Sede recognitæ super ijsdem propositionibus iudicium proferatur.

Franciscus Riccardus S. Rom. & Vniuers. Inq. Not.

Loco ✠ Sigilli.

Anno à Natiuitate D. N. Iesu Christi millesimo sexcentesimo septuagesimo nono, inactione secunda, die verò 4. mensis Martij Pontificatus autem Sanctiss. in Christo Patris D.N.D. INNOCENTII Diuina Prouidentia Papę XI anno Tertio supradictum decretum affixum, & publicatum fuit ad valuas Basilicę Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in acie Campi Floræ, ac in alijs locis solitis, & consuetis Vrbis per me Frãciscum Perinum eiusdem Sanctiss. D. N. Papæ, & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

DECRETVM CIRCA COMMVNIONEM Quotidianam.

CVM ad aures Sanctiss. D. N. fide dignorum testimonio peruenerit in quibusdam Diœcesibus vigere vsum quotidianæ Communionis, etiam in feria sexta Parasceue, & simul affirmari eandem quotidianam Cōmunionem præceptam esse à iure Diuino, quin etiam in illius administratione aliquos abusus inoleuisse; videlicet, quod aliqui, non in Ecclesia, sed in priuatis Oratorijs, & Domi, imò cubantes in lecto, & non laborantes vlla grauis infirmitatis nota sumant Sacrosanctam Eucharistiam, quam argentea theca inclusam in crumena, aut secretò illis deferunt Sacerdotes seculares, aut regulares; alijque in Communione accipiant plures formas, ac particulas, vel grandiores solito, ac tandem quis confiteantur peccata venialia simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Cum autem hæc Sanctissimus consideranda commiserit Sac. Congr. Cardin. Conc. Trid. Interpretum, eadem S. Congregatio præuia matura discussione super prædictis vnanimi sententia ità censuit. Et si frequens, quoti-

tidianusue sacrosanctæ Eucharistię vsus à SS. Patribus fuerit semper in Ecclesia probatus; nunquam tamen, aut sæpius illam percipiendi, aut abstinendi, certos singulis mensibus, aut hebdomadis dies statuerunt, quos nec Concilium Trid præscripsit, sed quasi humanam infirmitatem secum reputaret, nihil præcipiens, quid cuperet tantùm indicauit, cùm inquit: Optaret quidē Sacrosancta Synodus, vt in singulis Missis fideles adstantes Sacramentali Eucharistiæ perceptione communicarent; Idque non immeritò, multiplices enim sunt, conscientiarum recessus, variæ ob negocia spiritus alienationes, multæ è contra gratiæ, & Dei dona paruulis concessa: quæ cum humanis oculis scrutari non possimus, nihil certè de cuiusque dignitate, atque integritate, & consequenter de frequentiori, aut quotidiano vitalis panis esu potest constitui. Et propterea quod ad negociatores ipsos attinet, frequens ad sacrā alimoniam percipiendam accessus, Confessariorum secreta cordis explorantium iudicio est relinquendus, qui ex conscientiarum puritate, & frequentiæ fructu, & ad pietatem processu Laicis negociatoribus, & Coniugatis, quod prospicient eorum saluti profuturum, id illis prescribere debebunt. In Coniugatis autem hoc ampliùs animaduertent, cùm B. Apostolus nolit eos inuicem fraudari, nisi fortè ex consensu ad tempus, vt vacent orationi eos seriò admoneant, tanto magis ob Sacratiss. Eucharistiæ reuerentiam continentiæ vacandum, puriorique mente ad Cęlestium Epularum Communionem esse conueniendum. In hoc igitur Pastorū diligentia potissimum inuigilabit, non vt à frequenti,

aut

aut quotidiana Sacræ Communionis sumptione vnica præcepti formula aliqui deterreantur, aut sumendi dies generaliter constituantur; sed magis quid singulis permittendum per se, aut Parochos, seù Confessarios sibi decernendum putet: Illudque omninò prouideat, vt nemo à Sacro Conuiuio seù frequenter, seù quotidie accesserit repellatur; & nihilominus det operam, vt vnusquisque dignè pro deuotionis, & præparationis modo rarius, aut crebriùs Dominici Corporis suauitatem degustet. Itidem Moniales quotidiè Sacram Communionem petentes admonendæ erunt, vt in diebus ex earum Ordinis instituto præstitutis communicent; Si quæ vero puritate mentis eniteant, & feruore spiritus ità incaluerint, vt dignæ frequentiori, aut quotidiana Sanctissimi Sacramenti perceptione videri possint; id illis à Superioribus permittatur. Proderit etiam præter Parochorum, & Confessariorum diligentiam opera quoque Concionatorum vti, & cum eis constitutum haberi, vt cum fideles ad Sanctissimi Sacramenti frequentiam (quod facere debens) accenderint, statim de magna ad illud sumendum præparatione orationem habeant, generatimque ostendant, eos qui ad frequentiorem aut quotidianam salutiferi cibi sumptionem deuoto studio excitantur, debere, siuè Laici negociatores sint, siue Coniugati, siuè quicumque alij suam agnoscere infirmitatem, vt dignitate Sacramenti ac Diuini iudicij formidine discant cœlestem mensam in qua Christus est, reuereri; Et si quando se minus paratos senserint, ab ea abstinere, seque ad maiorem præparationem accingere.

Episcopi autem, in quorum Diœcesibus viget huiusmodi deuotio ergà Sanctiss Sacramentũ pro illa gratias Deo agant, eamq; ipsi adhibito prudentię, & iudicij temperamento alere debebunt, & ab eorum officio postulari sibi maximè persuadebunt, nulli labori, aut diligentiæ parcendum, vt omnis irreuerentię, & scandali suspicio in veri, & immaculati Agni perceptione tollatur virtutesq; ac dona in sumentibus augeantur: Quod abundè continget si ij, qui deuoto huiusmodi studio, diuina præstante gratia tenentur, seque Sacra-

tiss. Pane frequentiùs refici cupiunt, suas vires expendere, seque probare cum timore & charitate assueuerint: Quibus Christum Dominum qui se fidelibus manducandum & se pretiũ in morte tradidit, atq; in cęlesti Regno se premiũ est daturus precatur Sacra Congr vt suam opem ad dignã preparationẽ, & sumptionẽ largiatur. Porrò Episcopi,& Parochi, seu Confessarij redarguant asserẽtes Communionẽ quotidianã esse de iure diuino, doceant in Ecclesijs, seù Oratorijs priuatis, ex dispensatione, seu Priuilegio Pontificis de manu Sacerdotis sumendã Sanctiss. Eucharistiam, nec eam vllo modo deferendam in Crumena, aut secretò ad existentes domi vel cubantes in lecto, quàm ad infirmos, qui ad illã suscipiendã ad loca prædicta accedere non valeant & ad eos, si ab Ecclesia deferatur publicè, & cum pompa iuxtà formam Ritualis Rom.; seu verò ab Oratorio priuilegiato, cum forma decenti. Curent etiã, vt circa Communionẽ in feria 6 Parasceue Missalis Rubricæ,& Eccl Rom. vsus seruentur; Insuper admoneant nulli tradendas plures Eucharistiæ formas,seù particulas neq; grandiores sed consuetas; Non permittant, vt venialiũ confessio fiat simplici Sacerdoti,non approbato ab Episc., aut Ordinario. Si Parochi. & Confessarij etiã Regulares, aut quicunq; alij Sacerdotes secus egerint, sciant Deo Opt.Max rationem reddituros esse, neq; de futuram Episcop. & Ordinariorũ iustam ac rigorosam animaduersionem in contrafacientes etiam Regulares, etiã Soc. Iesu, facultate ipsis Episc & Ordin. per hoc Decretum per Sedem Apostolicam specialiter attributa,

Et facta de premissis omnibus, ac de verbo ad verbum relatione. Sanctitas Sua approbauit, ac præsens Decretũ Typis dari, ac publicari voluit. In quorum,&c. Datum Romę 12. Februarij 1679.

F. CARD. COLVMNA PRÆF.

S. Archiep. Brancaccius Episc. Viterbien. Secr.

Die 15. mensis Febr. 1679. suprad. Decretum affixum, & publicatum fuit per Vrbem ad Valuas Curię,& in acie Campi Flora, vt moris est per me Ægidium Felicem SS. D.N PP. Cursorem. Pro D. Mag. Cursor. Gregor. Staggius Apost Curs.